

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.132/2024/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a képviselői hozzátartozó (cím7.) által képviselt **Felperes1** (cím7.) **felperesnek** a dr. Dányi Szilárd egyéni ügyvéd (cím8) által képviselt **Alperes1** (cím2) **alperes** ellen közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés megtámadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 16.M.70.562/2023/17. számú ítélete ellen az alperes által 18. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az Adó- és Vámhatóság illetékbevételi számlája javára 125.098.- (százhuszonötezer-kilencvennyolc) forint fellebbezési illetéket. A fellebbezési illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2012-ben, hét éves korában kezdett el futballozni, majd 2017. augusztus 30-tól a alperes1 korosztályos labdarúgó csapatában folytatta a sportolást, mint igazolt versenyző. A felek 2022. augusztus 30-án úgynevezett profi labdarúgó munkaszerződést kötöttek határozott

időtartamra, 2022. augusztus 30-tól 2025. június 30-áig terjedő időre, mely szerint az alperes hivatásos sportoló (labdarúgó) munkakörben alkalmazta a felperest. A szerződés aláírásakor a felperes a 18. életévét még nem töltötte be, ezért a szerződést aláírta a felperes törvényes képviselője is.

[2] A perbeli időszakban az alperes a felperest teljesítményét írásban nem értékelte, illetve sem szóban, sem írásban kifogást nem fogalmazott meg a felperes teljesítményével kapcsolatban. Az alperes nem közölt olyan tényt és körülményt sem a felperessel, amelyből az a következtetés lett volna levonható, hogy az alperes nem kívánja a felperest a továbbiakban foglalkoztatni, vele szerződést kíván bontani.

[3] 2023. június 10-én a felperes SMS üzenetet kapott a szervezési és technikai vezetőtől, hogy a következő napon menjen be az alpereslra délelőtt 10 órára az iskolai igazolások átadása érdekében. A felperes 2023. június 15-én az üzenet szerinti időpontban az alperesi munkáltatónál megjelent, ahol tanú3 átadta a felperes részére az iskolai igazolásokat, majd közölte a felperessel, hogy a jó hír az, hogy az iskolai igazolásokat elintézték, a rossz hír pedig az, hogy az alperes a felperest nem kívánja a továbbiakban foglalkoztatni, játéklehetőséget nem tud részére biztosítani. Ezt követően tanú3 átadta a felperesnek a jogviszonyt közös megegyezéssel megszüntető dokumentumot azzal, hogy a felperes azt írja alá. A felperes a dokumentumot elolvasás és áttanulmányozás nélkül aláírta. tanú3 ezt követően még közölte azt is, hogy a jövőben a felperes szabadon igazolhat át más egyesülethez, illetve kifejezte sajnálkozását is, hiszen a felperes évekig játszott a Alperes1-ban, de a felperes nem nyújtotta az elvárt teljesítményt, ezért kellett megválniuk tőle. A dokumentumot átadó tanú3 a közös megegyezés fogalmat nem használta, annak tartalmáról a felperest nem tájékoztatta, mint ahogy a felperes a dokumentumból másolati példányt sem kapott. A felperes nem kérte, hogy a munkáltató biztosítson számára időt, hogy az iratot áttanulmányozhassa, ugyanakkor ennek lehetőségéről tanú3 sem tájékoztatta a felperest, mint ahogy arról sem, hogy a közös megegyezés azt is jelenti, hogy a felperes ellenajánlattal élhet, illetve javasolhat módosításokat, kiegészítéseket, mielőtt a dokumentumot mindkét fél aláírná.

[4] A közös megegyezéssel dokumentumot a felperes édesapja több alkalommal kérte az alperestől, az végül postai küldeményként 2023. július 28-án került kézbesítésre.

[5] A felperes 2023. július 13-án a közös megegyezéssel megállapodást megtámadta megtévesztésre hivatkozással. Az alperes a megtámadást 2023. július 17-én átvette, arra azonban nem válaszolt.

Kereset és ellenkérelem

[6] A felperes végső keresetmódosítása szerint 1.563.722.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[7] Hivatkozásképpen előadta, hogy a felek között a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése tárgyában megállapodás nem jött létre, az alperes súlyosan megszegte a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) alapelvi szintű rendelkezéseit, az Mt. 6. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, megtevesztette a felperest. Az alperes már azzal is mulasztott, hogy nem tájékoztatta a felperest milyen célból kell megjelennie, a jogviszony megszüntetés teljesen felkészületlenül érte. Az alperes megtevesztette a felperest, mert gondolkodási időt nem biztosítva, olvasatlanul íratta alá vele a megegyezést, így az érvénytelen. A felperes lényeges körülmény tekintetében volt tévedésben olyannyira, hogy nem értette, hogy valójában mit is írt alá. Az alperes tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, az alperesi képviselő még arról sem tájékoztatta a felperest, hogy közös megegyezést ír alá. Szó sem volt arról, hogy mire számíthat a felperes, ha nem írja alá az iratot, mik annak a jogi és egyéb következményei. Nem ismertette a jogviszony megszüntetésének más módját, így a felperes nem is tudott mérlegelni, dönteni, de még arról sem kapott tájékoztatást a felperes, hogy közös megegyezés neki miért jobb, kedvezőbb. Az alperes nem ajánlott fel időt az irat tanulmányozására, megfontolására, arra, hogy a felperes azt magával vigye és menedzserével, szüleivel megbeszélje. Előadta, hogy a korábbi szerződéskötés során is jelen voltak a felperes szülője.

[8] Az alperes súlyosan megsértette a jóhiszeműség és tisztesség elvét, a fiatal, teljesen tapasztalatlan munkavállalóval szemben nem megfelelő eljárást tanúsított. A 18 éves fiatal még szinte semmiféle élettapasztalattal nem rendelkezik, a felperesnek jogi ismeretei nincsenek, rutinja sincs a szerződéskötés terén. A felperes valóban nem tett fel kérdéseket az irat tartalmával kapcsolatban, hiszen nem rendelkezik olyan jogi és munkavállalói ismeretekkel, hogy releváns kérdéseket tehetett volna fel. Az alperes a jogban járatlan, tapasztalatlan és az ilyen jellegű megbeszélésen (alperesnek felróhatóan) teljesen felkészületlenül érkező munkavállaló felperessel az iratot tájékoztatás nélkül aláíratta, mely alkalmas volt a felperes megtevesztésére. A felperes kicsi gyermekkorától abban szocializálódott, hogy edzőivel, a szakemberekkel, a szakvezetőkkel nincs vita, az utasításokat végre kell hajtani, a vezetői döntéseket nem lehet megkérdőjelezni.

[9] Az alperes saját korábbi magatartásával szembehelyezkedő magatartást tanúsított: a felperes edzője nem jelezte, hogy a felperesre a jövőben nem számítanak, meg kívánnak tőle válni, sőt olyan jelzéseket tett, hogy a jövőben is számítanak a felperesre a csapatban. Hivatkozott a BH2001.340. a BH2015.12.500 28 és a BH2013.9.252. számú döntésben foglaltakra. Az alperes eljárása a saját etikai szabályzatának sem felelt meg. Felhívta a figyelmet arra, hogy jelen jogviszony nem szokványos munkaviszonynak tekintendő.

[10] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperesnek lehetősége és ideje volt arra, hogy a tervezetet átolvassa, sürgető körülmények nem voltak az aláírást illetően, a felperes azonban nem élt a lehetőségekkel,

hanem csak aláírta a részére átadott tervezetet. Ellenvetése nem volt, kérdés, illetve kérés a felperes részéről nem hangzott el. Az alperes semmire nem kényszerítette a felperest, nem lépett fel fenyegetően, semmiben nem tévesztette meg, illetve tévedésbe sem ejtette. A felperes saját akaratából írta alá a jogviszonyt közös megegyezéssel megszüntető dokumentumot. Állította, hogy tanú3 összefoglalóan ismertette a bontás jellegét és lényegi tartalmát.

[11] A felperesnek nem volt semmilyen kötelezettsége arra, hogy 2023. június 15. napján döntsön a részére felajánlott közös megegyezéssel megszüntetés elfogadása vagy el nem fogadása kérdésében. A felperes végig teljesen együttműködő volt és nem utolsó sorban elfogadta és megértette azon alperesi érveket, amelyre tekintettel felajánlotta az alperes a felperesnek a közös megegyezéssel történő szerződés megszüntetését. Az alperes eleget tett tájékoztatási kötelezettségének „amikor közölte a felperessel, hogy milyen okból szeretné megszüntetni a munkaszerződést és hogyan, melyből a felperes által tudható volt, hogy ennek az a következménye, miszerint megszűnik a munkaviszonya az általa aláírt megállapodás alapján” (keresetlevél 8. oldal). Az alperes kellően tájékoztatta a felperest jogairól és részére megfelelő időt adott a megállapodás aláírásának átgondolására. A felperes olyan magatartást kér az alperesen számon, mely magatartás tanúsítására maga nem hívta fel őt. Az alperes nem sértette meg az Mt. 6. § (1)-(2) bekezdését sem. A megtévesztés fel sem merülhet, hiszen tisztában volt az aktuális helyzetével az alperesnél, az alperes vele kapcsolatos terveivel és azzal, hogy más sportszervezetnél saját – másoktól független – döntése alapján csak akkor sportolhat, ha az alperessel kötött munkaszerződése megszüntetésre került. Így neki is szándékában állt a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés. A felperes életkorának nem lehet relevanciája.

Az elsőfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] Az elsőfokú bíróság a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei iránti keresetnek helyt adva kötelezte az alperest 1.563.722.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[13] A határozat indokolása utalt a következetes joggyakorlatra, mely szerint a megtámadhatóság általánosságban a szerződéses akarat valamilyen lényeges hibáját jelenti, amikor a megállapodás nem a fél, illetve a felek egybehangzó és kölcsönös befolyásmentes akaratát tükrözi. Tévedés címén akkor támadható meg a megállapodás, ha a fél annak megkötésekor lényeges körülményben tévedett, feltéve, hogy tévedését a másik fél okozta vagy azt felismerhette. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperes azért ment be a kérdéses napon az alpereshez, hogy az igazolásait átvegye. A megbeszélésen a felperes és a tanúként meghallgatott tanú3 egybehangzó nyilatkozata szerint a közös megegyezéssel szóhasználat el sem hangzott, a felperessel nem került közlésre az, hogy a jogviszony megszüntetésének jogcíme ez lenne, de az sem, hogy ez konkrétan mit takar. Az egyes megállapodásbeli pontok megbeszélésre nem kerültek, a felperes nem került olyan helyzetbe, hogy értelmezni tudja, mi az, hogy a jogviszony közös megegyezéssel kerül megszüntetésre, van lehetősége

ellenajánlattal élni. Az alperes a minimális tájékoztatási kötelezettségét sem teljesítette e körben. A perbeli esetben nem csak arról van szó, hogy a felperes jogban járatlan, hanem arról is, hogy fiatal munkavállaló, ez volt az első szerződéses foglalkoztatása, így elvárható volt az, hogy a munkáltató olyan helyzetbe hozza a felperest, hogy a fentieket megfontolhassa, és megérthesse azt, hogy mit jelent a jogviszony ilyen módon történő felszámolása.

[14] A közös megegyezésnek alapvető fogalmi eleme az, hogy a felek valamennyi feltételben közösen megállapodnak, az akarataik egybehangzó, pontosan értik és tudják a jogviszony megszüntetésének körülményeit, feltételeit. A perbeli esetben ez nem valósult meg. A felperes nem kívánta a jogviszony megszüntetését és azt sem értette, hogy a munkáltató közös megegyezéssel kívánja a jogviszonyát felszámolni. A munkáltató képviselőjétől elhangzott szövegből és a körülményekből adekvát volt az a következtetése, hogy a munkáltató őt kirúgta. A felperes abban a téves feltevésben írta alá a jogviszonyt közös megegyezéssel megszüntető dokumentumot, hogy a munkáltató őt kirúgta, ezt a tévedését a munkáltató képviselője okozta, illetve megtévesztő is volt a munkáltató magatartása, hiszen azt közölte a felperessel, hogy részére játéklehetőséget biztosítani a munkáltató nem tud.

[15] Az elsőfokú bíróság nem értett egyet az alperes azon hivatkozásával, hogy a felperesnek volt módja a dokumentumot elolvasni, illetve kérhette volna annak egy példányát, hogy azt esetleg haza vigye, illetve élhetett volna ellenajánlattal is, figyelemmel arra, hogy mindezekre a lehetőségekre az alperes nem hívta fel a felperes figyelmét, e körben semmiféle tájékoztatást, magyarázatot, figyelemfelhívást a felperes felé nem teljesített.

[16] Mindezekből az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes azt sem tudta, hogy olyan dokumentumot írt alá, amely a jogviszonyt közös megegyezéssel szünteti meg. Értékelte, hogy az alperes mindenféle juttatás nélkül szüntette meg a felperes jogviszonyát 2023. június 15-e napjával, azaz azonnali hatállyal, a megállapodás kizárólag az alperes érdekeit tartotta szem előtt. A fentieket alátámasztotta a felperes személyes nyilatkozata, valamint a tanúként meghallgatott tanú3 előadása. A tanú egybehangzóan nyilatkozott a tekintetben a felperessel, hogy a megbeszélést megelőzően szóba sem került a jogviszony megszüntetése, a közös megegyezés el sem hangzott. A tanú nyilatkozott arról is, hogy nem tájékoztatta a felperest arról, hogy élhet ellenajánlattal, illetve arra a kérdésre, hogy álláspontja szerint értette-e a felperes, hogy miről van szó, azt a nyilatkozatot tette, hogy „remélte, annak alapján amit elmondott neki, de nem győződött meg erről”. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes keresetlevelében helytállóan hivatkozott a BH2001.340., BH 2015.12.528, valamint a BH2013.9.252 eseti döntésekre.

[17] Az elsőfokú bíróság azt is kiemelte, a felperes a sport világában nőtt fel, itt kevésbé jellemző az ellentmondás és a kritikai észrevétel megfogalmazása. A felperes arra a felszólításra, hogy a dokumentumot írja alá, az utasításnak eleget téve automatikusan, minden különösebb kérdés és ellenvetés nélkül eleget tett.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[18] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását.

[19] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelte, a tényállást helytelenül állapította meg és abból téves következtetésre jutott. Iratellenes az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy tanú3 a dokumentum aláírását követően közölte a felperessel, hogy a felperes szabadon igazolhat át más egyesülethez és kifejezte sajnálkozását is, hogy a felperes évekig játszott a Alperes1ban, de nem nyújtotta az elvárt teljesítményt, ezért kellett megválni tőle. Az alperes részéről eljár tanú3 ugyanis nem az átadott megállapodás tervezet aláírása után, hanem ezt megelőzően tájékoztatta mindezekről a felperest, ezáltal a felperes tisztában volt azzal, hogy milyen következményei lehetnek annak, ha és amennyiben elfogadja az alperes által felajánlott közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetését. Mindezt egyértelműen alátámasztja tanú3 tanúvallomása, aki még a dokumentum aláírása előtt elmondta a felperesnek, hogy a felperes részére nem tudnak lehetőséget biztosítani a jövőben. Így előzetes és nem utólagos tájékoztatás történt.

[20] Abban is iratellenes az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy tanú3 tanú nem azt állította, hogy a közös megegyezés fogalmát nem használta, hanem azt, hogy erre már nem emlékszik. Amennyiben el is fogadná az alperes, hogy a felperes tévedésben volt, abban az esetben sem támadhatja meg a megállapodást, mivel – állítólagos – tévedését felismerhette volna, amennyiben vette volna arra a fáradságot, hogy elolvassa alaposan a megállapodás tervezetét, így kiderült volna, hogy az egy közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés. Ha pedig ezt nem tette meg, akkor vállalta a tévedés kockázatát azzal, hogy nem olvasta el a megállapodás tervezetét és azt olvasatlanul aláírta. A felperes arra vonhatott le megalapozottan következtetést, hogy az alperes a továbbiakban nem kívánja őt foglalkoztatni, de a kirúgására nézve nem. Így a felperes tévedését önhiba okozta.

[21] Az elsőfokú bíróság abban is tévedett, hogy az alperes megtévesztette volna a felperest, hiszen tévedésbe ejtés csak szándékos magatartással valósítható meg. Ilyen szándékos magatartás nem állapítható meg akkor, ha magát a megállapodást átadta az alperes képviselője a felperesnek, és lehetősége volt a felperesnek arra, hogy azt elolvassa, és az alperes semmilyen megtévesztő tájékoztatást nem adott a felperesnek. Az, hogy az alperes azt közölte a felperessel, hogy részére játéklehetőséget biztosítani nem tud, nem volt megtévesztő, az maga a tényszerű indoka volt ugyanis annak, hogy miért kezdeményezte az alperes a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetését. A felperesnek, mint fiatal labdarúgónak sem lett volna jó, ha ugyan megkapja a továbbiakban is a munkabérét, bár szerződése hátralévő időtartamában nem tudott volna az alperes egyik labdarúgó csapatában sem pályára lépni, mint ahogy az alperesnek sem állt érdekében, hogy fenntartsa egy ilyen jogviszonyt. Az alperes a felperest semmilyen formában nem tévesztette meg sem szándékosan, sem más módon. A kialakult bírói gyakorlat szerint megtévesztő magatartásnak

az minősül pl., ha a munkavállaló azt hiszi, hogy a továbbiakban is sor fog kerülni a foglalkoztatására (Mfv.10.106/2020/4.) Nincs semmilyen peradat arra nézve, amely megalapozná az alperes esetleges csalárd szándékának megállapíthatóságát.

[22] Amennyiben a felperes tényleg nem olvasta el a megállapodás tervezetét, ezzel a tőle alapvetően elvárható gondosságot mulasztotta el a megállapodás aláírása során. Ha a megállapodás tartalmát illetően tévedésben is volt, az saját felróható magatartása okozta. Így az elsőfokú ítélet sérti az Mt. 28. § (3) bekezdésben foglaltakat is.

[23] Az elsőfokú bíróság azon következtetése is téves, melyet az alperes által ajánlott megállapodás tervezet alperesre kedvező szövegezésére alapít, mivel természetes, hogy az alperes a számára legmegfelelőbb megállapodás tervezetét készíti elő, melyből viszont egyáltalán nem következik az, hogy a felperesnek ne lehetett volna módosítási javaslata, vagy nem mondhatta volna azt, hogy nem kívánja a munkaviszony megszüntetését. Hivatkozott arra, hogy egy másik ügyben a munkavállaló jelezte, hogy a tanácsadójával is akar konzultálni a megállapodásról. Eleve téves megállapítás az elsőfokú bíróság részéről, hogy a közös megegyezéssel megszüntetéssel az alperes jogot veszített, ugyanis ezáltal a felperes szabadon igazolhatóvá vált.

[24] Előadta, hogy semmilyen olyan egyedi helyzet nincs a labdarúgás világában, mely eltérne más munkaviszonyoktól, így pl. a munkavállalót is terhelő együttműködési kötelezettségtől.

[25] Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy a hivatkozott jogesetek helytálló hivatkozási alap lenne a felperesi követelés megítélésére. Azonnali döntésre való felszólítás jelen ügyben nem történt, így a BH2001.341 számú döntés nem alkalmazható, az alperes kellően tájékoztatta a felperest a jogairól és részére megfelelő időt adott a megállapodás aláírásának átgondolására, így a BH2015.12.528 és a BH.2013.9.252. számú döntés sem irányadó.

[26] Előadta, hogy a felperes nyilatkozataiban tettenérhető, hogy minden olyan kérdésben nemleges vagy kitérő választ adott, amelyre való őszinte nyilatkozat vélt igazát nem támasztotta volna alá. Ez leginkább abban érhető tetten, hogy először letagadta, hogy vele a találkozóóról tanú3 már korábban egyeztetett telefonon és ez ügyben csak akkor változtatott, amikor a híváslista bekérésének mint bizonyítéknak az indítványozásával szembesült.

[27] Az elsőfokú bíróság azt is figyelmen kívül hagyta, hogy tanú3 tanú úgy nyilatkozott, hogy a felperes belelapozott a megállapodás tervezetébe.

[28] Téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy túlnyomó részt pervesztes lett volna az alperes, mert a felperes eredeti kereseti követelése 3.000.000.- forint megfizetésére irányult.

[29] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen felderítette, a vonatkozó jogszabályok alkalmazásával okszerű következtetést vont le. Az alperes megalapozatlanul állítja, hogy az ítélet iratellenes. Kifogásai csupán a szöveggörnyezetből kiragadott rövid részekre, mondattöredékekre vonatkoznak, figyelmen kívül hagyva a tényállás egészét, az egyértelmű, a felek által sem vitatott tényeket.

[30] Az alperes átsiklik azon tény felett, hogy a bíróság a felperes és tanú3, valamint tanú2 tanúk egybehangzó nyilatkozatai alapján aggálytalanul megállapította: a felperes nemhogy a közös megszüntetés munkajogi következményeivel, az irat tartalmával és annak jelentésével nem volt tisztában, de azzal sem, hogy egyáltalán mit írt alá. tanú3 tanúvallomása és a felperes nyilatkozata alapján – az alperesi állítással ellentétben – nyilvánvalóvá vált, hogy a felperes nemhogy érdemi, de semmilyen tájékoztatást nem kapott. E körben semmi jelentősége nincs annak az alperesi kifogásnak, hogy tanú3 tanú „csupán” nem emlékezett arra, hogy a közös megegyezés kifejezést használta-e. Annál kevésbé, mert a tanú meghallgatása során az alperes jogi képviselője sem igyekezett tisztázni ezt az általa utólag fontosnak tartott kérdést, elfogadta a tanú nyilatkozatát. Jelen per szempontjából kizárólag annak van jelentősége, hogy a felperes megfelelő tájékoztatást kapott-e.

[31] Az elsőfokú eljárás során a tanúvallomások révén az alperesnek még azt sem sikerült igazolni, hogy a „közös megegyezés” kifejezés egyáltalán elhangzott-e. E körben a felperes nyilatkozata egyértelmű volt, a tanú ezt cáfoló állítással nem élt, azaz a nyilatkozatok egybehangzóak voltak. A tanú emlékezetének, vagy annak hiányának jelentősége nem lehet.

[32] tanú3 tanúvallomásából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes úgy hívta be „megbeszélésre” a felperest, hogy annak céljáról nem tájékoztatta, „a közös megegyezéssel kapcsolatos tájékoztatást” azzal vezette fel, hogy rossz híre van a felperes számára, mert a jövőben számára nem tudnak játéklehetőséget biztosítani, a tájékoztatás (a dokumentum lényegi tartalmának ismertetése) pedig a jogviszony megszűnésének időpontjára, az elszámolás módjára és arra szorítkozott, hogy a felperes szabadon igazolhatóvá válik, továbbá az ügynevezett reamatórizáció lehetőségére. Az alperes álláspontja szerint a mintegy három oldalas 21 rendelkező bekezdést tartalmazó irat teljeskörű, jóhiszemű ismertetése a fentiekkel megtörtént, bár a tanú e körben óvatosabban fogalmazott, „csupán remélte, hogy a felperes értette mit írt alá, de erről nem győződött meg”. A reménykedése is érthetetlen, hiszen maga mondta el, hogy a felperes nem kérdezett, az iratot nem olvasta el, a tanú pedig az irat tartalmát, annak jelentését – ez a tanúvallomásból egyértelmű – nem ismertetette. Az irat jogszabályi hivatkozásokkal tarkított, kifejezetten és hangsúlyosan az alperes érdekkörébe eső pontokat is tartalmaz. Az alperes olyannyira nem

tartotta fontosnak a teljeskörű tájékoztatást, hogy még a számára fontos kötelezettségekre sem tért ki.

[33] Ismét hangsúlyozta, hogy annak van jelentősége, hogy a munkáltató a munkavállaló részére a teljeskörű, érthető (és nem félreérthető) világos tájékoztatást megadta-e. A munkaviszony megszüntetésekor jóhiszeműen, konstruktívan kell eljárni, figyelembe kell venni a munkavállaló érdekeit. Mivel aszimmetrikus jogviszonyról van szó, ezek a kötelezettségek fokozatosan terhelik a munkáltatót. Nemcsak a jogszabályok, de a józan ész és a jóerkölcs is azt kívánja meg, hogy ezen kötelezettségének a munkáltató egy fiatal, tapasztalatlan, első munkahelyes munkavállaló esetében különös gonddal feleljen meg. A munkáltatói tájékoztatásnak általánosnak és személyre szabottnak is kell lennie, azaz képbe kell hozni a munkavállalót arról, hogy mit jelent általánosságban a közös megegyezés, milyen lehetőségei vannak ezzel kapcsolatban, illetve az adott munkaviszonnyal kapcsolatos, a munkavállaló-munkáltató személyéhez kötődő tényekkel, kötelezettségekkel is. Amennyiben a munkáltató látja, érzékeli, hogy a munkavállaló el sem olvassa a közös megegyezési iratot, ő maga sem ismerteti azt, nem lehet kijelenteni, hogy a munkavállaló tájékoztatása megtörtént. tanúl tanúvallomása szerint az egész procedúra az iskolai igazolások kiállításával együtt legfeljebb 15 percet vett igénybe, amely rövid idő - figyelembevéve az irat terjedelmét is- eleve kizárja az érdemi tájékoztatást. Az alperes hivatkozása egy korábbi esetre, teljességgel irreleváns.

[34] Az alperes által hivatkozott kúriai döntés, az Mfv.10.106/2020/4. számú határozat jelen perben nem iránymutató, mert a tényállás szerint ott a jogviszony megszüntetését a felperes kezdeményezte. A fellebbezésben foglalt alperesi értelmezés alapjaiban téves, mert megpróbálja a megtévesztés fogalmát a továbbfoglalkoztatásra vonatkozó aktív, szándékos munkáltatói magatartásra szűkíteni, azt sugallva, hogy a megtévesztés kizárólag ilyen tartalmú célzott, szándékos magatartás révén jöhet létre. Ezzel szemben az Mt. kommentárja is azt hangsúlyozza, hogy az eset körülményei szerint indokolt tájékoztatást kell a másik félnek megadni (EBH1999.41) és hosszan idézi, hogy miként kell eljárni közös megegyezés esetén. Az Mt. alapelveiből következően egy aktív, tevőleges magatartási kötelezettséget jelent mindez a munkáltató részére, a tények azonban a következők: az alperes előzetes tájékoztatás nélkül hívta be a jogban járatlan, munkavállalói tapasztalatokkal nem rendelkező felperest és a minimális erőfeszítést sem tette meg annak érdekében, hogy őt a megfelelő tájékoztatással ellássa. Ez nem csak jogellenes, de az általános etikai mérce szerint is elvetendő magatartást tanúsított.

[35] Az alperesi képviselő 45 kérdést intézett a felpereshez, melyekre minden esetben egyértelmű választ kapott. A felperes mindösszesen egy dátumra nem emlékezett, valamint egy esetben az alperesi képviselő teoretikus, a per szempontjából irreleváns kérdésére nem tudott választ adni. Az előzetes hívásnak egyébiránt nincs semmi jelentősége, hiszen abban sem volt szó a jogviszony megszüntetéséről, másfelől a felperes nem emlékezett rá, de egyébiránt e tekintetben is kifejezetten jóhiszemű és konstruktív volt a felperesi oldal a per eredményes, gyorsabb lefolytatása érdekében.

[36] A tanú a felperessel egybehangzóan nem állított olyat, hogy a felperes elolvasta volna a dokumentumot, mindösszesen azt állította, hogy belelapozott.

[37] A felperes a fellebbezési ellenkérelemben felemelte a keresetét 1.956.000.-forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítésre és kamataira.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[38] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[39] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján helyesen állapította meg a tényállást és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával hozott érdemi döntése is helyes, ezért azt a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – a jogi indokolás kismértékű kiegészítésével – helybenhagyta.

[40] Az alperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a bizonyítás eredményének mérlegelését. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279.§ (1) bekezdése alapján eljárva a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és a meggyőződése szerint bírálta el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és az alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[41] Az Mt. 28. § (1)-(3) bekezdése szerint a megállapodás megtámadható, ha annak megkötésekor a fél valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, feltéve, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. A megállapodást bármelyik fél megtámadhatja, ha a szerződéskötéskor lényeges körülményben ugyanabban a téves feltevésben voltak. Lényeges körülményre vonatkozik a tévedés akkor, ha annak ismeretében a fél nem vagy más tartalommal kötötte volna meg a szerződést. Nem támadhatja meg a szerződést az, aki a tévedését felismerhette vagy a tévedés kockázatát vállalta. A megtévesztés hatására kötött megállapodást megtámadhatja, akit a másik fél szándékos magatartásával tévedésbe ejt vagy tévedésben tart.

[42] A bírói gyakorlat és a jogirodalom szerint a tévedés vonatkozhat a megállapodás alanyára, tárgyára, tartalmára, a szerződéssel kapcsolatos valamely jogkérdésre, vagy a szerződés indokára. Az érvénytelenség megállapítására abban az esetben kerülhet sor, ha valamelyik fél lényeges tényben, vagy körülményben volt tévedésben. Lényegesnek minősül minden olyan körülmény, vagy tény, amelynek ismerete befolyásolta a felet a szerződés megkötésében, annak tartalmában. A magánjogban a jognyilatkozat érvényességének feltétele, hogy a nyilatkozattevő belátási képességének birtokában, a kellő információkkal rendelkezve tegye meg nyilatkozatát. A polgári jog hagyományosan a megtámadhatóság, vagyis a feltételes érvénytelenség eseteiként kezeli, ha a jognyilatkozatot tevő személy belátási képessége ugyan ép, azonban a döntéshozatalhoz szükséges információknak nem volt megfelelő módon birtokában (tévedés, megtévesztés, kölcsönös téves feltevés esetei).

[43] A tévedéshez képest a megtévesztés esetében nem elegendő, hogy valaki felismerhette a másik fél tévedését, hanem egy szándékos és célzatos magatartás is szükséges. A másik fél tévedését ilyen esetben a fél tudatosan fejt ki a megtévesztésével, ami lehet aktív magatartás (*dolus malus*), vagy akár valamilyen lényeges körülmény elhallgatása is (*reticentia*). Ilyen esetben a szerződés megtámadása megtévesztés címén eredményes lehet (Érvénytelenség a munkaviszonyban kúriai joggyakorlat-elemző csoport összefoglaló vélemény 41-44. oldal).

[44] Az elsőfokú bíróság az eset összes körülményét megfelelően értékelte: a felperes 12 éves kora óta focizik az alpereshez tartozó sportegyesületben, bizonyított, hogy korábban az edzői nem jelezték számára, hogy igazoljon át, ellenkezőleg, azt közölték, hogy számítanak rá a csapatban. Az alperes a felperes határozott idejű munkaviszonyát úgy szüntette meg, hogy a munkavállalót arról értesítette, hogy iskolai igazolások miatt kell bejönnie, majd az iskolai igazolások kiállítása után az egyedül eljáró, éppen csak 18 évét betöltött munkavállalót arról az tájékoztatta az alperes képviselője, a felperessel közvetlen napi kapcsolatban nem lévő szervezési és technikai vezető munkakört betöltő munkavállaló, hogy a felperes részére „nem tudnak lehetőséget biztosítani a jövőben” (tanú3 tanúvallomása). Az alperes ezt követően mindösszesen egyetlen okiratot (két példányban) nyújtott át a felperesnek, ami egy közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés volt és arról tájékoztatta, hogy „hogy ezt a dokumentumot szokták használni”. Más alternatívát számára nem kínált és arról nem is tájékoztatta, hogy vannak ilyenek és van választási lehetősége. Az alperesi képviselő arról sem tájékoztatta a felperest, hogy mi a jogkövetkezménye annak, hogy ha ezt a dokumentumot nem írja alá, sőt, ezzel ellentétben kifejezetten azt a tájékoztatást adta, hogy bontás esetében ezt a dokumentumot szokták használni. Még az sem hangzott el az elsőfokú bíróság helyes ténymegállapítása szerint, hogy egyáltalán közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetésről van szó, melyhez kell a felperes hozzájárulása. Így egyáltalán az sem derült ki a felperes számára, hogy közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést írt alá, melyet egyértelműen igazol ki a felperes édesanyjának és barátnőjének tanúvallomása, továbbá az édesapja által az eseményt követően írt e-mailek. Ugyancsak ezt igazolja tanú3 tanúvallomása is. A tanú nem emlékezett, hogy a perbeli esetben elmondta-e, hogy közös megegyezésről van szó, emellett azonban az okirat kapcsán úgy nyilatkozott a felperesnek, hogy „ezt a dokumentumot szokták használni”. A tanú ezen szóhasználata is alátámasztotta, hogy a felperest arról, hogy közös megegyezéssel megállapodást ír alá, nem tájékoztatta, az pedig nem is volt vitatott, hogy annak tartalmát nem ismertette.

[45] tanú3 szervezési és technikai vezető a tanúvallomásából megállapíthatóan egyértelműen észlelte, hogy a felperes a dokumentumot nem olvasta el, abba mindösszesen belelapozott. Az alperesi képviselő tisztában volt tehát azzal, hogy a felperes nem olvasta el a dokumentumokat, azt nem értette meg. A tárgyaláson arra a kérdésre, hogy meggyőződött-e arról, hogy mit értett a felperes ebből, előbb azt a nyilatkozatot tette, hogy „a felperes keveset kommunikált, nem volt kérdése”. Ezt a későbbi vallomásában is megerősítette, amikor arra a kérdésre, hogy álláspontja szerint értette-e a felperes, hogy miről van szó, azt a nyilatkozatot tette, hogy „reméltem, annak alapján amit elmondtam neki, de nem győződtem meg erről”. Mindezek alapján alappal vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a tanú, mint alperesi képviselő számára is nyilvánvalóvá vált, hogy a felperes a közös megegyezést nem olvasta el, annak tartalmát nem érti, vagyis a felperes lényeges tényben való tévedését felismerte.

[46] Mindezen túl, az alperesi képviselő megtévesztő tájékoztatást közölt a felperessel akkor, amikor arról tájékoztatta, hogy számára „nem tudnak lehetőséget biztosítani a jövőben” és hogy bontás esetében „ezt a dokumentumot szokták használni”. Ezzel lényegében a felperest megtévesztette oly módon, hogy nincs más választási lehetősége. A tanú maga is elmondta, hogy évente 1-2 alkalommal, de fiataloknál még ritkább esetben kerül sor közös megegyezéssel történő megszüntetésre, nem igaz tehát az az állítás, hogy ezt a „dokumentumot” szokták használni. A tanú ezen szóhasználata is alátámasztotta, hogy a felperest arról, hogy közös megegyezéssel megállapodást ír alá, nem tájékoztatta.

[47] Ezen túl az alperesi képviselő magatartása azzal is megtévesztő volt, hogy a felperessel azt sem közölte, hogy az elé tárt okirat egy közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés, amihez kell a hozzájárulása, van választási lehetősége és milyen választási lehetőségei vannak: már csak a perben derült ki, hogy a felperes maradhatott volna a sportegyesületnél, megkaphatta volna a munkabérét és edzést a továbbiakban is biztosítottak volna számára, csak a játékjogával nem élhetett volna. Ezen túlmenően arról sem tájékoztatták a felperest, hogy ha a közös megegyezést nem fogadja el, akkor milyen egyéb módon lehet megszüntetni a munkaviszonyt (felmondás, azonnali hatályú felmondás), továbbá arról sem, hogy a közös megegyezés kapcsán neki is lehet ellenajánlata, annak tartalmát nem köteles elfogadni. Az alperesi képviselő kizárólag a jogviszony felszámolásának napjáról, az azzal kapcsolatos elszámolási kérdésekről tájékoztatta a felperest és a játékjog visszaszállásáról, a reamatörizációról, ami éppen hogy a végleges és megváltoztathatatlan alperesi döntést, elválást igazolja, és azt, hogy a felperes alappal érezte, hogy nincs választási lehetősége. Ezért nem volt különösebb perbeli jelentősége, hogy a szerződés aláírása előtt vagy után mondta el tanú3 ezt a tájékoztatást.

[48] Ezt követően az alperes a felperesnek a dokumentumból nem is adott át példányt és azt csak a felperesi képviselő többszöri kérésére sikerült beszerezni. Az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte az eset összes körülményei között azt is, hogy a megbeszélés időtartama – az igazolások kiállításával együtt – hozzávetőleg 15 perc volt, és a szerződés kifejezetten hátrányos a felperes vonatkozásában, különösen a munkaszerződés három éves időtartamát és

annak azonnali hatályú megszüntetését is figyelembe véve. Értékelni kellett azt is, hogy a korábbi szerződéskötés során a felperes szüleivel járt el, és különös súlya volt annak is, hogy a felperes utánpótlás nevelésben foglalkoztatott hivatásos sportoló, aki éppenhogy betöltötte a 18. életévét, sem élet-, sem munkatapasztalata nincs, jogban is járatlan, munkaviszony megszüntetéssel, közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetéssel soha nem találkozott még.

[49] Az alperes perbeli nyilatkozataiból is éppen hogy az tűnt ki, hogy tényleges választási lehetőség nélkül fogalmazták meg a felperessel szemben a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés aláírását: az alperes az ellenkérelmében azt hangsúlyozta, hogy tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, amikor közölte a felperessel, hogy milyen okból szeretné megszüntetni a munkaszerződést és hogyan, melyből a felperes által tudható volt, hogy ennek az a következménye, miszerint megszűnik a munkaviszonya az alperesnél az általa aláírt megállapodás alapján. Ez a tájékoztatási kötelezettség azonban egyáltalán nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak, a jóhiszemű és tisztességes eljárásnak és az Mt. 6. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségnek. Ugyancsak ez tűnik ki az alperesi észrevételből (2023. december 7-irat 2. oldalán), mely szerint a „felperes esetében a megítézés fel sem merülhet, hiszen tisztában volt az aktuális helyzetével alperesnél, így tisztában volt az alperes terveivel vele kapcsolatban a jövőre nézve és tisztában volt azzal is, hogy más sportszervezetnél saját – másoktól független – döntése alapján csak akkor sportolhat, ha az alperessel kötött munkaszerződése megszüntetésre kerül. Így a fentiek ismeretében neki is szándékában állt a munkaviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetése.” Az alperesi képviselő 16.M.70.562/2023/14. számú jegyzőkönyvben felperesnek feltett kérdése is azt igazolja, hogy az alperes a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést lényegében arra a tényre szűkítette, hogy a felperes elfogadja, hogy az alperes nem kíván vele együtt dolgozni. Önmagában abból, hogy az alperes nem kívánja fenntartani a jogviszonyt, nem következik, hogy a felperesnek minden körülmények között el kell fogadnia az általa nyújtott közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetési ajánlatot az általa meghatározott tartalommal, a felperesnek igenis lett volna választási lehetősége abban, hogy elfogadja-e azt a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést, ha igen, milyen tartalommal, ha nem, akkor milyen más megszüntetési mód lehetséges, illetőleg miként maradhatott volna a sportegyesületnél. A felperes azért nem élhetett ezzel a választási lehetőséggel, mert az alperes ezekről nem tájékoztatta és azt a látszatot keltette, hogy ez az egyetlen lehetséges megoldás, melyet még a perbeli nyilatkozatai is alátámasztanak.

[50] Az alperes az ellenkérelmében megalapozatlanul állította, hogy a felperes elfogadta és megértette az alperesi érveket, sőt, végig teljesen együttműködő volt és ezt igazolja a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetés jogszerűségét. Önmagában annak megértése, hogy az alperes nem kívánja foglalkoztatni a felperest, nem felel meg a feltétel nélküli és egyértelmű, valódi akaratnyilatkozatnak.

[51] A másodfokú bíróság szerint helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy az önhiba megtámadás alapjául nem szolgálhat és tipikusan ilyennek tekinti a polgári bírói gyakorlat azt, ha a fél a megállapodást nem olvassa el és azt anélkül írja alá. A perbeli eset azonban ettől eltérő volt, tekintettel arra, hogy a felperes annak sem volt tudatában, hogy

közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést ír alá, melyhez szükséges a beleegyezése, és egyáltalán van választási lehetősége, mondhatja, hogy azt nem írja alá.

[52] Alaptalanul hivatkozott arra az alperes, hogy a felperes éppen olyan magatartást kér alperessel szemben, amely magatartás tanúsítására maga nem hívta fel őt. A felperes éppen azért nem volt abban a helyzetben, hogy kérdéseket tegyen fel, mivel még az sem derült ki számára, hogy közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetést köt, melyhez szükséges az ő akaratnyilatkozata is.

[53] Kimelten lényegesnek tekinti a másodfokú bíróság nem csak a fiatal munkavállaló életkorát, amit 18 év és pár hónap volt, hanem azt is, hogy utánpótlás nevelésben foglalkoztatta az alperes, lényegében 12 éves kora óta. A felperes ugyanis a jogviszony megszüntetésének évében egyszerre játszott az NBIII. csapatban és az U19-es csapatban is. Az utánpótlás nevelést biztosító sportszervezetnek különös felelőssége van a sportoló edukálásában, nevelésében, testi és lelki jólétének biztosításában. Ez a feladat a fiatal sportoló 18. életévének elérésekor sem ér véget. A felperes professzionális sportolóként heti öt edzésen vett részt, emellett hétvégi meccseken játszott, rehabilitációs ellátásra, sportpszichológushoz, dietetikushoz tehát, tehát a munkaviszonya nem egy szokásos munkaviszony volt, hanem az egyben a felperes sportkarrierjét, jövőképét is jelentette. Olyan szoros, bizalmi kapcsolat alakul ki a sportszervezet és a fiatal sportoló között, ami a munkaviszonyban jellemző ismérveken is túlmutat. A munkaviszony fenntartására egyik fél sem kötelezhető, de a munkaviszony megszüntetés során a jogszabályoknak megfelelően kell eljárni, a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetésnek a felek valódi szerződéses akaratán kell alapulnia, mely a perbeli esetben nem teljesült. Az alperes azon lényeges körülmény elhallgatásával tévesztette meg a felperest, hogy közös megegyezést ír alá, melyhez az ő valódi akarata is szükséges, továbbá van választási lehetősége is, az alperes által elé tárt szerződéses ajánlatot nem köteles elfogadni.

[54] Az alperes csak kifogásolta a pervesztesség-pernyertesség arányát, de e tekintetben kérelmet nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság e vonatkozásban döntést nem hozott.

[55] A felperes keresetfelemelése nem volt megengedhető. A Pp. 521. §-a speciális szabályokat határoz meg a keresetfelemelés tekintetében. Az 521. § (2) bekezdése szerint, ha a felperes az igényét az Mt. 82. § (1) bekezdésére, vagy az Mt. 83. § (3) bekezdésére alapította, a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően keletkezett kár vagy elmaradt munkabér, egyéb járandóság érvényesítése esetén – keresetváltoztatás engedélyezése iránti kérelem előterjesztése nélkül – a kereseti követelésének összegét felemelheti a követelésnek a per folyamán esedékessé váló részleteire a tárgyalás berekesztéséig. Az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően esedékessé vált követelés a fellebbezésben, még a fellebbezést előterjesztést követően esedékessé vált követelés a másodfokú eljárásban érvényesíthető.

[56] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes utolsó keresetmódosításában (2024. április 22-i beadvány) 1.563.722.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, melynek az elsőfokú bíróság teljes egészében helyt adott.

[57] A Kúria precedensképes Mfv.10.012/2022/5. számú határozatában (BH2022.272) rámutatott, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kártérítés jogcímén járó elmaradt jövedelem iránti keresetét a munkavállaló felperes az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően kizárólag a fellebbezésében emelheti fel, vagyis csak akkor, ha az elsőfokú határozatnak van olyan rendelkezése, amelynek megváltoztatását kívánja. A határozat szerint abban az esetben, ha a munkavállaló felperes az elsőfokú eljárásban pernyertes lett, vagyis az elsőfokú tárgyalás berekesztéséig előterjesztett igényének az elsőfokú bíróság teljes egészében helyt adott, nincs olyan elsőfokú ítéleti rendelkezés, amelyet jogorvoslattal – fellebbezéssel vagy csatlakozó fellebbezéssel – támadhatna. A Pp. 219. § (1) bekezdése szerint ha a fél a kereset illetve ellenkérelem változtatás iránti kérelmét szabályszerűen előterjesztette, a bíróság – ha a változtatás feltételei fennállnak – a változtatást engedélyezi, ellenkező esetben a változtatás iránti kérelmet elutasítja. A keresetváltoztatás engedélyezése vagy annak elutasítása ellen a Pp. nem biztosít külön jogorvoslatot.

[58] A fent elmondottakból következően a felperes az elmaradt jövedelemből eredő kártérítési igényét pernyertességére figyelemmel a másodfokú eljárásban nem, ugyanakkor újabb munkaügyi perben érvényesítheti.

[59] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[60] A felperes másodfokú perköltségigényt nem számított fel, ezért a másodfokú bíróság az e tárgyban történő határozathozatalt a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján mellőzte.

[61] A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul, az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére. Tájékoztatja a bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az ítéltábla megnevezését, az ítéltábla e határozatának számát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát.

[62] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[63] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2024. július 4.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró